

IVXX

TEATAR FESTA

PETAR

KOČIĆ

ЏАС

КО СМ

3-9 ЈУН

2024.

БИЛТЕН 7

Недеља, 9. 6. 2024.

**Свечано затварање Театар феста „Петар Кочић“
(представа у част награђених)**

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ

По роману Лоренца Маронеа

Драматизација: Ђорђе Косић

Режија: **Андреј Носов**

ИНТЕРВЈУ

Питање идентитета је кључно

У суботу, 8. јуна, гост Народног позоришта Републике Српске био је Светислав Буле Гонцић, управник Народног позоришта у Београду. Искористили смо прилику да с њим поразговарамо о актуелној ситуацији у свијету позоришта.

Како бисте описали шире циљеве Народног позоришта у Београду у овој сезони?

Шири циљеви су део стратешког начина размишљања о нашем театру и који се одвија на више планова, утолико зато што саму платформу, као што је Народно позориште, треба одржавати у стању и околностима који омогућују да се развија креативност. То је један озбиљан задатак имајући у виду колики је то објекат. С друге стране, то је објекат који је репрезентативан и који представља, симболички и буквално, оснивање културног идентитета од средине XIX века наовамо. Стратешко размишљање се тиче и ревитализације свих запослених. Дакле, то се одвија на више планова, али највише у смислу ревитализације у будућем времену. Поштујући и бивајући достојни оних који су пре нас били ту, ми морамо бити достојни ове деце која ће нас наследити. Када ово кажем, мислим на националне куће и то се односи и на националну кућу овог типа и у Бањалуци. У том смислу се Народно позориште окренуло младим уметницима уз стратешку и добру подршку старијих колега који ће их упутити у оно што би требало да буде њихова будућност. Ми се на више начина бавимо одржавањем Народног позоришта пред изазовима који дефинишу или редефинишу једно потпуно ново време, време када се атрибути једног система, политичког и идеолошког, налазе у прошлости и када ми више не можемо да администрирамо естетику једног прошлог времена и када морамо бити окренути ка будућности. Тај пут је зацртан и ми смо закорачили у будућност, али у компаративном смислу, мислим да се цео свет сусреће са проблемом идентитета и редефинисања идентитета и у том смислу ми својим ставовима и кроз призму уметности морамо да имамо своје место у свету. Наши планови су везани и за то и у смислу самог литерарног предлога и онога чиме ћемо се бавити на сцени, јер ми радимо и оперу и балет и драму.

Може ли се рећи да дужност управника позоришта дозвољава креативност?

Дозвољава, у једном индиректном контексту. Моје је да, сагледавајући намеру или стратешке циљеве кроз драму, у ствари, обезбедим услове, који су и непосредно материјални, али и питање динамике једног ритма и

односа који треба да постоји у ансамблу, као и усклађивање свих тих елемената. Мени доноси велико задовољство да у тој посредној улози остварујем резултате. Док се пробијем кроз све те проблеме, који су административне или сваке друге природе, мало ми остаје времена да непосредно уживам у самим представама, али то се дешава и то уживање јесте велика награда. Ми управо за 13. јуни спремамо балетску представу по народној песми „Бановић Страхиња“ са домаћим композитором Иваном Илићем, који је приредио оригиналну музику за тај велики догађај, са друге стране, то је велико задовољство уз сав класичан балет који радимо. Ми радимо и класична дела, као што је „Корсар“, балет који не могу да раде куће које немају велики ансамбл. То су наша задовољства, да играмо велика дела на нашој сцени, али и да имамо велике госте. У фебруару су нам гости били балетски прваци париске Опере и изводили су управо „Жизелу“. Такође смо угостили и Јакобсон театар, највећи театар који се стално такмичи са париском Опером. Моје задовољство је велико када видим да смо све три области, за које смо задужени, успевају. Имамо и младе оперске певаче, отворили смо и оперски студио, бавимо се новим младим талентима. Имамо и велики оркестар. Ја некако успевам да се пробијем кроз своје обавезе и погледам и оно што се дешава на сцени.

Шта вас чини посебно поносним у досадашњем раду на мјесту управника Народног позоришта у Београду?

Ми смо за мало више од две године успели да променимо систем старог грејања на прљаве технологије, прешли смо на систем даљинског грејања. Успели смо да променимо комплетан ентеријер гледалишта, заједно са столицама. За мене је велика ствар да у тој кући, која представља материјализовану околност, један храм уметности, публика може да ужива. Нас чека пуно посла јер доста тога није рађено или је рађено парцијално, али је све то резултирало тиме што смо ми за две године остварили више од седамдесет награда. Тих седамдесет награда је, буквално, нестваран резултат. Последња представа која је добила награде је драматизација романа Слободана Селенића „Очеви и оци“, која је на 69. Стеријином позорју добила девет награда, међу којима је и награда публике, што нам је веома драго, јер то значи да су се жири и публика усагласили. Дobar је осећај када се материјализују напори који се чине и када ти напори имају своје видљиве и опипљиве резултате, а то даје наду и младим уметницима да ће бити још креативних прилика.

На шта се ослањате приликом састављања репертоара?

При избору је кључно питање које нас мучи последњих година, а то је питање идентитета и морамо да се бавимо и писмом као носиоцем креативних идеја, то је артикулисан начин да се изрази на сцени, пре свега у драми, али и у осталим областима као глас. Бавећи се тим размишљањем, питање можда недефинисане будућности која тек треба да се редефинише је кључно. Ми постављамо атрибуте новог времена у коме ће се дефинисати нова естетика, један нови концепт размишљања и у том смислу смо сви свесни чињенице да то време долази. Чини ми се да се угао гледања драматично мења и треба поставити атрибуте којим ће се дефинисати и наше национално биће, пре свега кроз креативност. У том смислу, кључна је ствар имати класична дела, јер је на класична дела непроменљиве вредности могуће применити другачији угао гледања, а не оскрнавити оно што то дело у свом основном смислу носи. У сваком случају, то јесу класици, али модерни класици. Ми имамо писце као што је Селенић, „Миленијум“ Владимира Пиштала, директора Народне библиотеке у Београду, преточили смо у драмско дело и поставили на сцену, затим смо као модерну оперу поставили роман „Деца“ Милене Марковић, добитнице НИН-ове награде, дакле, истражујемо тај простор са писцима који постају модерни класици.

С којим проблемима се суочава данашње позориште и да ли га савремено друштво занемарује?

Ја сам, с једне стране, наслоњен на један анахрони концепт правног субјекта који је настао шездесетих година прошлог века и који је заробљен у тој регулативи, која на неки начин зауставља неке активности или идеје које би више одговарале овом времену. Нама је потребно да та креативност, када већ говоримо о ресурсима који припадају грађанима, понуди заиста најквалитетније садржаје. Када се тако размишља, онда се могу наћи евентуалне пројекције, томе и служи стратегија развоја, да би се видело шта се може променити, а да се на то одговори на адекватан начин. Промене су сигурне, ми се као друштво мењамо, али оно што је битно је потврда националног идентитета кроз креативност и ту треба бити недвосмислен, јасан и чврст, а према околностима се акомодирати.

У времену у којем је форма постала важнија од садржаја, како код младих пробудити и његовати љубав према позоришној умјетности?

Није то толико компликовано, јер ће они којима је форма важна себе ту и наћи. Међутим, за оне који заиста желе да се баве креативним радом, а ми говоримо о креативном потенцијалу везаном за извођачке уметности, нема проблема. Иста је ситуација и са ликовном уметношћу. Ако

странци питају шта је дефиниција културног идентитета у ликовној уметности данас, тешко би се на то могло на то одговорити, а да се потезу атрибути који потичу још из времена социјализма или из времена постмодерне, постсоцијализма. У принципу, формирање новог концепта је јако важно и чини ми се да нам мања људи. Имамо креативних људи и креативног потенцијала, али зато је важно да ми који смо, да тако кажем, глумци у годинама, будемо на стратешким позицијама и омогућимо тој нашој правој, оригиналној креативности да се изрази.

Народно позориште у Београду сарађује са бројним позоришним кућама. Колико сарадње доприносе позориштима, а колико глумцима?

То је сјајан начин да се оснажи само позориште. Ја, рецимо, врло добро познајем ансамбл Народног позоришта Републике Српске, радили смо заједно и то глумцима не само да остаје у сећању, него је и део богатства која та размена носи. Зато је важно да се одржава та врста размене. С друге стране, у префиксу нашег занимања стоји реч „ново“, тако да је то ново позориште, нова улога, нови редитељ и нови град. Јесте ново потребн креативности, потребно је да се стално нешто истражује. Управо то освежи ансамбл у копродукционим поделама и мислим да је то јако добар начин да се потврди и оснажи некакав креативан замах.

Какво је Ваше искуство са бањолучком публиком?

Искуство с публиком је жива ствар и и јако је битно оставрити тај контакт. Оног тренутка када представа као ритуални чин, као естетизована рефлексија онога што живимо, пређе „рампу“ и оствари контакт с публиком, ми смо добили живу представу, тада је ритуал жив. Кад год смо то радили на добар начин, ми смо кореспондирали с публиком. Зато је питање публике, у ствари, питање те перцепције. „Рампа“ представља уобичајен однос према сцени, људи знају да улазе у један простор где на сцени није стварност, него замишљена слика и пристају на тај четврти зид, тј. „рампу“, замишљена опна. С друге стране, ми на сцени имамо исти осећај, знамо да није стварно, али на месту додира између колективног осећања публике и онога што ми осећамо на сцени, то је та „рампа“ и то је та живост. То је то трење које настаје у том односу.

Ја сам овде играо у представи која је копродукција са Атељеом 212 и јако смо добро то изводили и за Београд и за Бањалуку и где год да смо то изводили.

ПОДРЖАВАЈУ НАС:

Влада Републике Српске
Министарство просвјете и културе

Република Србија
Министарство културе и информисања

ГРАД БАЊА ЛУКА
CITY OF BANJA LUKA

КРИТИКА

Побрати неподијељене симпатије

Представа „Ситнице које живот значе“, копродукција Народног позоришта у Београду, Центра за културу Тиват и продукционе агенције Бео арт из Београда изведена је премијерно 12. августа у Тивту, али су репризна извођења отказана због тродневне жалости након масакра на Цетињу. Представа је, послије играња у Београду, поново одиграна у Тивту тек 7. децембра. Настала је према истоименом роману Лоренца Маронеа из 2016. године – духовитом, забавном и питком дјелу, у коме врцав и прштав хумор досљедно уравнотежују тонови животне озбиљности, па и трагичности. Највећа вриједност романа су животно-сочни ликови, живописни и увјерљиви у распонима своје људске слојевитости, која понекад интегрише и наизглед непомирљиве противурјечности унутар исте особе. Ово се нарочито односи на главног протагонисту Чезара, седамдесетседмогодишњег пензионера из чије перспективе су и посредована дешавања у дјелу – циника, намћора и џангризала, који је огромну већину живота провео егоистично усмјерен на себе. Немоћ и ограничења старости доносе му свијест да је на тај себични начин готово сасвим протраћио свој истовремено дуги и ужасавајуће кратки низ година. Због тога, уплашен све заглашенијим гребанем смрти негдје пред унутрашњим вратима свијести, покушава да живи у складу са оним што му се напосљетку указује као заиста значајно: живљење у садашњем тренутку (упркос сјећањима која га преплављују), те љубав, пријатељство и саосјећање. Као најважнија спознаја намеће се свијест да ни најближе људе не може узимати „здромо за готово“, па пропитује односе са својом дјецом, пријатељем Марином, комшиницом из

зграде која окупља уличне мачке, проститутком Росаном, па и људима којих више нема, као што је његова супруга; док истовремено гради интензиван пријатељско-очински однос са младом комшиницом Емом.

Отјелотворавање ликова, односно глумачка игра највећа је вриједност и представе редитеља Андреја Носова, иако су у односу на ликове романа значајно упрошћенији и једнодимензионалнији (драматизација и драматургија Ђорђе Косић), што је подцртано стереотипним костимима (костимографкиња Селена Орб) и мјестимично превише експресивном глумом (рецимо, глумачки изрази лица, када покушавају да прикажу неку емоцију, често дјелују типизирани и преизражајно, попут илустрација емоција у психолошким уџбеницима). Поред тога, на глуму је у великој мјери утицала тежња да представа буде питка и забавна колико је код могуће, а да не пређе у баналност, због чега је озбиљно нарушена крхка и драгоцјена равнотежа између комичног и озбиљно-трагичног, која постоји у предлошку.

Тако Младен Андрејевић представља Чезара као знатно брижљивијег и љубазнијег у односу на свој литерарни пандан, како у односу према осталим ликовима, тако и према публици – видљива је велика жеља да лик побере неподијељене симпатије, која

глумца повремено одводи у преглумљивање. Андрејевићева игра непрестано је у истом тону, са врло малим распном емоција – тону некаквог забављачког стендаповског шегачења са свим и свачим, па и сопственим сузама које дјелују некако „кобајаги“. Глумца повремено убацује додатне реплике са циљем пуког

засмијавања публике, при чему се неке теме неумјерено понављајуће црпе (здрава храна, хомосексуалност његовог сина, „тарифа“ коју плаћа Росани). Иако овакав начин игре заиста осваја симпатије публике и изазива опуштајући, па и катарзични смијех у гледалишту, ово се дешава науштрб нијансиранијег приказивања Чезарових унутрашњих стања, која укључују и дубоку усамљеност, меланхолију, страх... На сличан, експресивно-забављачки начин наступа и Нела Михаиловић као болничарка и проститутка Росана, која са Чезаром остварује топао емотиван однос.

У тежњи за искључивањем свега исувише потресног из представе нарочито су у (односу на роман) „страдали“ лик и прича Еме, младе жене коју континуирано психофизички злоставља и на крају убије муж: у жељи за свеопштом „лакоћом“, Ема је банализована и учињена глупкастом, иако је Нина Нешковић донекле ипак успјешно посредовала њену једноставну људску топлину и унутрашњу борбу између очајничке жеље да се спаси и аутодеструктивне немоћи да то (сама) учини. Чезарева ћерка Катерина у интерпретацији Вање Ејдус нервозна је и незадовољна пословна жена, одлучна да се ипак усуди да мијења своју емотивно незадовољавајућу животну ситуацију; док су његов син Данте (Душан Матејић) и његов партнер Лео (Раде Ћосић) скрајнути и олако приказани као стереотипни гејеви (из интелектуално-умјетничких слојева), у смислу развијеног естетског осјећаја, финоће и љубазности.

Осим глумачке игре коју ипак обиљежева видан труд, остали сценски елементи остављају утисак површности, скицозности и недоречености. Радња се одвија на сцени неуредно затрпаној различитим комадима намјештаја (сто, столице, кревет, кауч, полице, вјешалице са одјећом кутије, слике...), који незграпно назначују мјесто радње (сценограф Дејан Тодоровић). С обзиром на то да се сцене у брзом ритму мијењају у стилу филмских резова, у затамњењима између њих глумци тај намјештај помјерају за потребе наредне сцене.

Ово ствара утисак својеврсног нарушавања илузије, што је подржано концептом у коме на почетку представе инспицијенткиња са сталка чита наслов романа и неке податке о њему, те тиме што током представе већина ликова сједи уоколо на столицама током цијеле представе. Међутим, имајући у виду да се инспицијенткиња више не оглашава до краја представе (иако остаје присутна) и да присуство глумаца око сцене није досљедно, концепт дјела које се гради пред нашим очима дјелује сасвим непотребно, неразвијено, значењски ни мало искориштено.

Иако повремено (неукусно) патетична, нарочито у завршној сцени која доноси експлицитно, пренаглашено, доцирајуће „наравоученије“ о ултимативној вриједности живота (које у публику изговара Чезаре пред неизвјесну операцију срца, окружен другим глумцима са сузним очима), представа „Ситнице које живот значе“ није банална. Непретенциозно осмишљена и остварена, направљена је да буде лако мобилна и да се недвојбено свиђа врло широкој публици, којој нуди топлу и животну причу, која ће гледаоце забавити и разгалити без заглупљивања.

Маја Мрђеновић
(peripetija.me)

Домаћин
вечери:

 NLB Banka

Крај фестивалске магије

Завршен је XXVI Театар фест „Петар Кочић“. Синоћ су у Народном позоришту Републике Српске уручене награде према одлуци жирија који је, подсјећамо, радио у саставу: проф. др Миливоје Млађеновић, предсједник и чланови, драмски умјетници Олга Одановић и Љубиша Савановић.

Конферансје Белинда Стијак, члан ансамбла Народног позоришта Републике Српске, подсјетила је публику да је током претходних фестивалских дана изведено пет представа у такмичарском дијелу програма. Стијак је затим позвала чланове жирија Олгу Одановић и Љубишу Савановића да саопште имена добитника награда и образложења. Олга Одановић је искористила прилику да захвали публици на великом интересовању, пажњи и поштовању с којим су пратили такмичарске представе, те нагласила да је сваке вечери сала била пуна, што је доказ колико Бања Лука цијени позоришну умјетност, а затим су оба члана жирија, између осталог, истакли да су представе одабране зналачки, те да одишу истинским естетским вриједностима, а након краћег уводног излагања су саопштили и имена награђених.

Специјална награда уручена је Сени Ђоровић за улогу Нанке у представи „Очеви и оци“ Народног позоришта Београд. Представа је настала по роману Слободана Селенића у драматизацији Кате Ђармати и режији Вељка Мићуновића.

Друга специјална награда отишла је у руке Срђана Алексића за улогу Николе у представи „Људи од воска“ Народног позоришта Сомбор, аутора Мате Матишића, а у режији Ивана Вање Алача. Плакете је, уз пригодне поклоне, уручила Милица Кондић у име компаније Мтел, дугогодишњег пријатеља и генералног спонзора Народног позоришта Републике Српске.

Дирекција фестивала одлучила је да од ове године буду додјељиване још двије награде, којима се жели сачувати успомена на два значајна позоришна умјетника која су дала нарочит допринос развоју позоришне умјетности у региону. У питању су Награда за сценски говор „Милорад Телебак“ и Награда за сценску поетику „Младен Матерић“, које је уручила Дијана Грбић, директорка Народног позоришта Републике Српске и предсједница Организационог одбора Фестивала.

Награда за сценски говор додијељена је ансамблу Народног позоришта Сомбор и лектору др Дејану Средојевићу за представу „Људи од воска“ Мате Матишића у режији Ивана Вање Алача. У име Народног позоришта Сомбор награду је преузела директорка Бојана Ђорђевић.

Награду за сценску поетику освојио ансамбл Позоришта „Бора Станковић“ Врање за представу „Ништа нећемо заборавити“ у режији Југа Ђорђевића, а награду је преузела Радмила Ђорђевић.

Награда за најбољу глумицу Фестивала додијељена је Јелени Филиповић Антић за улогу у представи „Ништа нећемо заборавити“ у режији Југа Ђорђевића и продукцији Позоришта „Бора Станковић“ Врање. Горан Бабић, предсједник Управе НЛБ Банке Бања Лука, уручио је и ову глумачку награду.

Награду за најбољу режију жири је додијелио Вељка Мићуновићу за представу „Очеви и оци“ Народног позоришта Београд. Милица Кондиће је у име компаније Мтел уручила награду коју је преузела Молина Удовички Фотез, директорка Дrame Народног позоришта у Београду.

Конферансје је затим позвала госпођу Жељку Стојичић, министарку просвјете и културе Републике Српске да се придружи драмским умјетницима на сцени како би уручила награду за најбољу представу XXVI Театар фест „Петар Кочић“.

За најбољу представу Фестивала проглашена је представа „Очеви и оци“ по роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате Ђармати, режији Вељка Мићуновића и продукцији Народног позоришта Београд. Чланови жирија су напоменули да су све одлуке једногласно донесене. Награду је из руку министарке Стојичић, а у име Народног позоришта Београд преузела Молина Удовички Фотез.

Након честитки и аплауза награђенима, услиједило је заједничко фотографисање, а конферансје је искористила прилику да изрази захвалност спонзорима и пријатељима позоришта, који су били укључени у реализацију

Награду за најбољег глумца Фестивала добио је Александар Вучковић за улогу Михајла Медаковића у представи „Очеви и оци“ Народног позоришта Београд у режији Вељка Мићуновића. Младом глумцу награду је у име банке-партнера Народног позоришта Републике Српске, уручио Горан Бабић, предсједник Управе НЛБ Банке Бања Лука.

овогодишњег Театар феста „Петар Кочић“, а то су: компанија Мтел, НЛБ Банка, Аутопутеви Републике Српске, Елнос група, Хотел Палас, компанија Моцарт, као и цвјећара Зорана, вина Далмати, Нектар пиво, Газдина ракија, Ликери Реина, Оаза вода и Институт за генетичке ресурсе. Такође су поменути и овогодишњи медијски спонзори: Уна телевизија, Радио-телевизија Републике Српске, Глас Српске, Независне новине, Инфомедија, ЛЕД медија, Метромедија, Уно радио, као и друге медијске куће.

У име награђених обратила се госпођа Молина Удовички Фотез, која је захвалила на изузетном гостопримству и беспрекорној организацији, те навела да се радује будућим сусретима у нашем граду.

У част награђених ансамбл Народног позоришта у Београду извео је представу „Ситнице које живот значе“. Представа је рађена у копродукцији са Бео Артом и Центром за културу Тиват по роману Лоренца Маронеа. Драматизацију потписује Ђорђе Косић, док је представу режирао Андреј Носов. Како се наводи на интернет-страници Народног позоришта у Београду, улогу Чезареа Ануцијате требало је да одигра Бранко Цвејић, који је, нажалост, преминуо током процеса рада на представи, те је екипа представе завршила овај комад и посветила га свом колеги пријатељу. Бањолучка публика је и ову представу прихватила са одушевљењем, а нама остаје само да пожелимо да вам овогодишњи Театар фест „Петар Кочић“ остане у лијепој успомени.

До следеће године и новог празника позоришта!

Одлуке стручног жирија 26. позоришног фестивала Театар фест „Петар Кочић“

Жири 26. позоришног фестивала Театар фест „Петар Кочић“ у Бањалуци који је радио у саставу: чланови глумица ОЛГА ОДАНОВИЋ, глумац ЉУБИША САВАНОВИЋ и председник, театролог проф. др МИЛИВОЈЕ МЛАЂЕНОВИЋ,

са задовољством истиче континуитет развоја ове фестивалске манифестације. Захваљујући селекторки Слађани Зрнић која је имала ту част да селекује представе у протекле двије године и дирекцији Фестивала успјешно су превладани и одстрањени ванпозоришни фактори који су пријетили да засјене и замагле суштину, општељудски и умјетнички значај ове театарске манифестације. На тај начин је омогућено овогодишњој селекторки, глумици Наташи Иванчевић да селекује представе руководећи се искључиво естетским вриједностима представе.

Након гледања пет представе изведених у званичном програму Фестивала Жири је закључио да су представе одабране зналачки, да одишу истинским естетским вриједностима, да су тематски изузетно важне, да успостављају жустар дијалог са временом у коме живимо, да редитељским и глумачким ангажманом, јасном артикулацијом позоришног језика и употребом модерних редитељских поступака, указују да позоришна умјетност у региону, упркос недовољној материјалној подршци, прати најсвјежија европска струјања у драми и театру. Посебна вриједност овогодишњег Театар феста јесте инсистирање на представама насталим на предлошку домаћих драмских текстова.

На основу свега наведеног жири је одлучио да додијели слjedeће награде.

Двије специјалне награде:

1. Специјална награда Сени Ђоровић за улогу Нанке у представи ОЧЕВИ И ОЦИ по роману Слободана Селенића Народног позоришта Београд у режији Вељка Мићуновића

Сена Ђоровић је изузетно прецизним глумачким средствима направила улогу Нанке којој је увјерљиво дочарала архетипски лик жене те је својом одлучношћу и енергијом довела тај лик до епских размјера.

2. Специјална награда Срђану Алексићу за улогу Николе у представи ЉУДИ ОД ВОСКА Мате Матишића Народног позоришта Сомбор у режији Ивана Вање Алача

Срђан Алексић је креирајући лик Николе својом говорном фактуром дубоко уронио у менталитет људи Далматинске Загоре те нам је донио увјерљивог и живог човјека и учинио да безрезервно повјерујемо његовом веризму.

Дирекција фестивала одлучила је да се од ове године фонд награда обогати са још двије награде у жељи да се сачува успомена на два значајна позоришна умјетника која су дала нарочит допринос развоју позоришне умјетности у региону, а посебно је значајан њихов рад у Народног позоришту Републике Српске. Од 26. позоришног фестивала Театар фест „Петар Кочић“ додјељиваће се Награда за сценски говор која ће носити име Милорада Телебака и Награда за сценску поетику која ће бити названа по Младену Материћу.

1. Награда за сценски говор „Милорад Телебак“ додјељује се ансамблу Народног позоришта Сомбор и лектору др Дејану Средојевићу за представу ЉУДИ ОД ВОСКА Мате Матишића у режији Ивана Вање Алача

Фантастичном лекторском анализом и преданим радом цјелокупног глумачког ансамбла постигнут је вјеродостојан и разноврстан сценски говор који чини ову представу и језички раскошном.

2. Награда за сценску поетику „Младен Матерић“ додјељује се ансамблу Позоришта „Бора Станковић“ Врање за представу НИШТА НЕЋЕМО ЗАБОРАВИТИ у режији Југа Ђорђевића

Редитељ и ансамбл представе НИШТА НЕЋЕМО ЗАБОРАВИТИ створили су маштовито, узбудљиво и потресно садејство низа позоришних елемената: сценски покрет, музика, свјетло и звук и тиме су постигли специфичну атмосферу ове представе.

Жири је донио одлуке и о наградама за најбољег глумца и глумицу фестивала:

1. Награда за најбољег глумца фестивала додјељује се Александру Вучковићу за улогу Михајла Медаковића у представи ОЧЕВИ И ОЦИ по роману Слободана Селенића Народног позоришта Београд у режији Вељка Мићуновића

Својом чврстом, одлучном и фокусираном глумачком игром Александар Вучковић бравурозно оживљава лик Михајла Медаковића увјерљиво пролазећи пут од дјечака, преко младог човјека до несрећно страдалог војника притом бивајући врло аутентичан и свој.

2. Награда за најбољу глумицу фестивала додјељује се Јелени Филиповић Антић за улогу у представи НИШТА НЕЋЕМО ЗАБОРАВИТИ у режији Југа Ђорђевића Позоришта „Бора Станковић“ Врање

Јелена Филиповић Антић је маестрално одиграла врло комплексну улогу и плијенила глумачком вјештином нудећи нам велики број занимљивих рјешења те је својом снагом надахнула читав ансамбл ове сјајне представе.

3. Награда за најбољу режију фестивала додјељује се Вељку Мићуновићу за режију представе ОЧЕВИ И ОЦИ по роману Слободана Селенића у извођењу Народног позоришта Београд

Беспрекорним редитељским поступком Вељко Мићуновић нам полифону структуру романа Слободана Селенића претаче њему својственим језиком у представу која нас као велика сценска метафора неразумијевања различитости подсјећа на вјечни круг страдања и патње појединца и нације.

4. Награда за најбољу представу фестивала додјељује се представи ОЧЕВИ И ОЦИ по роману Слободана Селенића Народног позоришта Београд у режији Вељка Мићуновића

Представа ОЧЕВИ И ОЦИ је компактна умјетничка цјелина у којој беспрекорно функционишу сви елементи доброг позоришта представљајући нам модел стилски иновативне представе.

Све одлуке жирија су једногласно донесене.

Бањалука, 9. 6. 2024.

ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ ТЕАТАР ФЕСТА ПЕТАР КОЧИЋ 2024.

(од 3. до 9. 6. 2024)

Уторак, 4. 6. 2024.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ СОМБОР

ЉУДИ ОД ВОСКА

Аутор: Мате Матишић

Режија: Иван Вања Алач

Сриједа, 5. 6. 2024.

ХРВАТСКО НАРОДНО КАЗАЛИШТЕ СПЛИТ

ЦРВЕНА ВОДА

По роману Јурице Павичића

Драматизација: Ивор Мартинић

Режија: Ивица Буљан

Четвртак, 6. 6. 2024.

ПОЗОРИШТЕ „БОРА СТАНКОВИЋ“ ВРАЊЕ

НИШТА НЕЋЕМО ЗАБОРАВИТИ

По мотивима романа „Кањец филма“ и

„Иста прича“ Вере Ценић

Драматизација: Тијана Грумић

Режија: Југ Ђорђевић

Петак, 7. 6. 2024.

БОСАНСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗЕНИЦА

ДРАМА О МИРЈАНИ И ОВИМА ОКО ЊЕ

Аутор: Ивор Мартинић

Режија: Нермин Хамзагић

Субота, 8. 6. 2024.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ОЧЕВИ И ОЦИ

По роману Слободана Селенића

Драматизација: Ката Ђармати

Режија: Вељко Мићуновић

Издавач: Народно позориште Републике Српске

Уредник билтена: Наташа Кецман

Модератор округлог стола: Јелена Којовић Тепић

Модератор пратећег програма: Александар Матрак

Дизајн: Даниела Ђукић

Фотографија: Дејан Ракита

Организатор: Милан Лепер